

Tweede kans in Santa Luzia

Ellen van Herk

Tweede kans in Santa Luzia

Ellen van Herk

Coverontwerp: Ralph van Duin

ISBN: 9789402171419

© Ellen van Herk

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van de uitgever en/of de auteur openbaar worden gemaakt of verveelvoudigd op welke manier dan ook.

Deze roman is fictie, alle plaatsen, restaurants, koffiezaakjes, winkels en dergelijke bestaan echt, maar B&B Azul is volledig verzonnen evenals alle personages.
Gelijkenissen met werkelijke personen berusten dan ook op toeval.

Proloog

15 jaar eerder in Lissabon

Het is een zwoele augustusnacht en ondanks het late tijdstip zijn er in de oude wijk Alfama nog steeds mensen buiten. Eva ligt in het tweepersoonsbed naar het plafond te staren. Door het op een kier staande raam dringen de nachtelijke straatgeluiden tot haar door en ze hoort hoe een paar late cafégangers beneden langs het huis lopen. In de verte klinkt een claxon en iemand doet een redelijk geslaagde poging tot zingen. Het is een typische zomernacht in Lissabon met de kenmerkende stadsgeluiden, zoals muziek, stemmen en wat verder weg het geluid van auto's. Een briesje strijkt over haar heen en brengt de geur van kruidige gerechten met zich mee van het restaurant aan de overkant van de straat gecombineerd met koffie, houtvuur en diesel van de stadsbus die ze kort tevoren heeft horen langskomen.

Ze waagt een blik opzij naar de man naast haar en schuift dan heel voorzichtig een stukje van hem vandaan. Eindelijk slaapt hij dan toch. Na een late maaltijd, omdat zij tot negen uur moest werken, zijn ze nog een fado bar ingegaan en pas na enen naar Nicks huis teruggekeerd. Onwetend van wat zij van plan is, heeft hij haar zoals altijd in z'n armen getrokken en slaperig welterusten gekust. Ze heeft de kus met pijn in haar hart beantwoord en vervolgens met open ogen liggen wachten tot hij sliep, bang dat ze zelf in slaap zou vallen. Ze durfde zich nauwelijks te bewegen uit angst dat hij haar zo stevig vast zou houden dat ze zich nooit los zou kunnen maken.

Uiteindelijk verslapte zijn greep toen hij in slaap viel, hij draaide zich op z'n andere zij en zij bleef onbeweeglijk liggen tot ze het tenslotte aandurfde zich op haar rug te draaien. Ze luistert opnieuw naar de pratende en lachende mensen, de weemoedige klanken van een fado en ze voelt een steek in haar hart bij de gedachte aan wat ze op het punt staat te doen.

Er hangen geen gordijnen voor de ramen, alleen de houten, enigszins vervelozelike luiken aan de buitenzijde houden het licht grotendeels tegen. Er komt echter nog steeds een vaag schijnsel van de straatlantaarns door de smalle latjes heen, zodat het in de slaapkamer niet volledig donker is. Ze kan hem nog net onderscheiden, slechts bedekt door het witte laken en inmiddels in diepe slaap verzonken. Terwijl ze op haar lip bijt om niet te gaan huilen, neemt ze hem zo goed als ze kan in het schemerduister voor de laatste keer op. Vervolgens schuift ze heel voorzichtig, om hem niet wakker te maken,

naar de rand van het bed. Er is net genoeg licht om haar kleren van de zijne te onderscheiden en op haar tenen loopt ze met haar spullen in haar armen naar de aangrenzende ruimte. Hier zijn de luiken niet gesloten, zodat ze meer dan voldoende licht heeft om zich aan te kleden en ze kijkt zoekend rond naar haar tas, die ze bij de terugkeer in het appartement ergens heeft neergelegd. Als ze hem uiteindelijk over de leuning van een stoel ziet hangen, slaakt ze een diepe zucht van opluchting en checkt snel of alles wat ze nodig heeft er in zit. Haar portemonnee, haar paspoort en haar ticket, alles is er.

Bij de deur blijft ze aarzelend staan. Ze vraagt zich af of ze een briefje moet neerleggen, maar schudt dan met een abrupt gebaar haar hoofd en draait zich om. Nee, wat zou het voor zin hebben, het is beter om rigoureuus het contact te verbreken en gewoon te vertrekken. Terwijl ze de tranen in haar ogen voelt branden, drukt ze de deurklink naar beneden en stapt de overloop op. Ze sluit zo zacht als mogelijk de deur weer achter zich, waarna ze de betegelde trap afloopt naar de hal twee etages lager. De voordeur laat zich gemakkelijk openen en ze stapt naar buiten. Ze bevindt zich op een van de vele trappen, die in de smalle straten van Alfama eerder regel dan uitzondering zijn en loopt naar beneden in de richting van de *Igreja de São Vicente de Fora*. Bij deze kerk staan op elk tijdstip van de dag taxi's te wachten op passagiers en ze hoopt dat het vannacht niet anders is.

Hoewel het inmiddels midden in de nacht is, is het nog steeds aangenaam warm. Toch heeft Eva kippenvel over haar hele lichaam. Het liefst zou ze zich omdraaien en terugrennen naar de slapende man, die ze net heeft verlaten, maar met strak gespannen kaken, haar kiezen zo stijf op elkaar geklemd dat het bijna zeer doet, dwingt ze zichzelf onderaan de trap rechtsaf te slaan en de straat uit te lopen richting de taxistandplaats. Ze ontwijkt een groepje Lissabonse jeugd, die uit een van de vele buurtkroegen komt en werpt een weemoedige blik achterom als ze de hoek omgaat. Voor zich ziet ze een vijftal taxi's staan, de chauffeurs staan gezamenlijk te roken en te kletsen. Opnieuw komt ze in de verleiding terug te gaan, maar ze haalt diep adem, recht vastberaden haar schouders en loopt naar de voorste auto in de rij taxi's.

'Aeroporto, faz favor', ze glimlacht moeizaam naar de chauffeur, die bij haar nadering z'n collega's verlaat en met een glimlach op haar afkomt, z'n sigaret met een nonchalant gebaar in de goot werpend. Hij houdt hoffelijk het autoportier voor haar open, zodat ze kan instappen, waarna hij om de wagen

heen loopt naar de bestuurderskant. Eva kijkt uit het raam naar de wijk, die ze de laatste maanden zo goed heeft leren kennen en voelt een paar tranen over haar wangen rollen. Haar gedachten gaan automatisch terug naar de vele keren dat ze hier samen met Nick heeft gewandeld, gegeten, gedronken en gevreeën. Het is met name door hem dat ze een geweldige tijd heeft gehad in Lissabon. Hij heeft haar alle bekende en onbekende plekjes laten zien, haar meegenomen naar z'n familie en ze weet dat wat ze nu doet hem ongelooflijk gaat kwetsen.

Haar lippen trillen en ze houdt wanhopig haar handen tegen haar mond gedrukt om te proberen haar tranen tegen te houden. Terwijl de chauffeur z'n auto in beweging zet, leunt ze uitgeput achterover en slaakt een diepe zucht. Het is zo ver, haar zorgvuldig voorbereide vlucht is een feit. Een vlucht, anders kan ze het niet noemen. Eerder die dag heeft ze haar koffer al naar de luchthaven gebracht en daar in een bagagekluis gezet, zodat ze nu alleen maar haar handtas bij zich heeft. Op haar werk weten ze dat ze niet meer terugkomt, de enige die dat nog niet weet is de man die ze zojuist heeft verlaten, maar hij zal het gauw genoeg ontdekken. Ze vraagt zich af wat hij zal doen als hij bij het wakker worden, merkt dat ze z'n appartement heeft verlaten. Zal hij naar het hotel gaan om haar te zoeken? Zal hij proberen achter haar adres te komen, misschien zelfs achter haar aan gaan? Of zal hij daar te trots voor zijn? Ze veegt over haar wang om de laatste tranen weg te vegen en proeft de zilte smaak op haar lippen. Ze huivert even en vraagt zich vertwijfeld af hoelang het zal duren voor ze over hem heen raakt. Er is maar een remedie weet ze, hard werken en zorgen voorlopig niet meer in de buurt van Lissabon te komen.

Hoofdstuk 1

Nu, in de Algarve

De wielen bonken op het asfalt en door de stormachtige wind maakt het vliegtuig even een beweging naar links, die echter onmiddellijk door de piloot wordt gecorrigeerd. Terwijl her en der passagiers opgelucht ademhalen, taxiet het vliegtuig rustig richting het luchthavengebouw. Eva slaat haar boek dicht en glimlacht even als ze de mensen naast haar hoort klagen over de vlucht, die niet echt vlekkeloos is verlopen. Ze zijn vrijwel een uur te laat vertrokken uit Eindhoven vanwege stakende verkeersleiders in Frankrijk om vervolgens boven Spanje door een lage drukgebied heen te moeten vliegen, wat zorgde voor nogal wat turbulentie. Het laatste uur heeft dan ook het lampje van ‘stoelriemen vast’ gebrand en mocht niemand meer naar het toilet. Zelf heeft ze van de onstuimige vlucht niet veel last gehad, ze kan prima tegen vliegen, hoe onrustig een vlucht ook is. Ze hoopt alleen dat nu ze het sombere Nederland achter zich heeft gelaten in Portugal de zon schijnt. Ze werpt een blik door het kleine raampje opzij en ziet tot haar voldoening strakblauwe lucht, die fel contrasteert met het zilverkleurige luchthavengebouw waar ze inmiddels vlakbij zijn. Nog voor het vliegtuig echt stil staat, ontstaat het nodige rumoer in de cabine en worden her en der al riemen losgemaakt, telefoontjes opgestart en staan mensen zich ongeduldig te verdringen in de gangpaden. Ze leunt nog even op haar gemak achterover en slaat een en ander met een lichte geamuseerdheid gade. Het heeft helemaal geen zin om zich te haasten, ze moet sowieso wachten op haar koffer en omdat ze aan het raam zit, hoeft ze ook geen plaats te maken voor reizigers naast haar die met spoed het vliegtuig uit willen.

Een warme luchtstroom geeft aan dat de deuren geopend zijn om de trappen aan te koppelen en vrij snel begint de rij gehaaste reizigers zich in de richting van beide uitgangen te bewegen. Als een van de laatste passagiers verlaat Eva het toestel. Onder aan de trap kijkt ze even nieuwsgierig om zich heen. In de verte ziet ze heuvels oprijzen en ze ruikt de nabijheid van de zee. Het is nog aangenaam warm, ook al is het begin oktober en ze slaakt een zucht van tevredenheid als ze de zon op haar gezicht voelt.

‘Eva, hier!’ Met haar koffer op wieltjes achter zich aan, haar handbagage over haar schouder en haar jack in haar hand komt ze een klein kwartier later de aankomsthal in. Ze kijkt even zoekend rond als ze haar naam hoort roepen

en ontdekt haar nichtje, die met een brede grijns op haar gezicht naar haar staat te zwaaien.

‘Alex, goed je te zien!’ Ze is met een paar stappen bij haar en laat haar koffer los, zodat ze elkaar kunnen omhelzen.

‘Je bent er, dat werd tijd! Hoe is het met je?’ Twee groene ogen, die op die van haarzelf lijken, nemen haar snel en kritisch van top tot teen op en ze haalt met een ongeduldig gebaar haar schouders op.

‘Het gaat, maar het kan beter,’ geeft ze eerlijk toe, ‘ik heb nog steeds last van nachtmerries, maar dat schijnt erbij te horen en het wordt steeds minder.’ Ze laat zich nogmaals door Alex omarmen en probeert niet langer stil te staan bij de afgelopen moeilijke maanden. De reden dat ze naar de Algarve is afgereisd, is juist om er niet aan te denken en om afleiding te zoeken bij haar nichtje Alex en haar vriend Chris in het authentieke dorpje Porto Carvalhoso. ‘Ik weet zeker dat je hier weer helemaal je oude zelf wordt,’ Alex grijnst haar vol vertrouwen toe, ‘het is hier veel te mooi om je niet prettig te voelen. Kijk maar naar mij toen ik hierheen kwam, binnen de kortst mogelijke tijd was m’n hele leven veranderd.’

‘Ik geloof niet dat ik zit te wachten op een man met kind,’ waagt Eva het op te merken, refererend aan Alex’ vriend Chris, die een zoontje heeft en waarmee Alex sinds ruim anderhalf jaar in de Algarve samenwoont.¹

‘Tja, dat zat bij mij ook niet in de planning,’ geeft Alex toe, ‘maar je weet maar nooit waar je tegen aan loopt. Het kan zo maar gebeuren, bij jou ook.’ Ze knipoogt ondeugend.

‘Liever niet,’ Eva schudt haar hoofd en pakt haar koffer en jack weer op.

‘Ik heb voorlopig helemaal geen behoefte aan welke vorm van romantiek dan ook, daarvoor ben ik niet gekomen. Ik heb alleen maar behoefte aan rust.’

‘Saai hoor,’ grinnikt Alex, ‘maar we zullen zien. Te veel rust is ook niet goed voor een mens, zeker niet voor jou, daar ben je helemaal geen type voor. Kom, de auto staat vlakbij.’ Ze lopen de automatische schuifdeuren door en steken over naar de parkeerplaats. ‘Hier, het is die grijze Citroën daar,’ Alex geeft haar de autosleuteltjes en wijst naar een stoffige auto een paar vakken verderop. ‘Ik ga even betalen, ben zo terug,’ met de haar kenmerkende snelle pas beent ze naar de betaalautomaat en Eva glimlacht even wat weemoedig als ze haar nakijkt.

¹ Zie voor het verhaal van Alex en Chris mijn debuutroman Zwijgen is Zilver

Op het oog zouden ze zusjes kunnen zijn, hetzelfde blonde haar dat licht krult, dezelfde groene ogen, allebei slank en over het algemeen zeer actief.

Het grote verschil op dit moment is dat Alex energie en daadkracht uitstraalt en daar ontbreekt het bij haarzelf nogal aan.

Ze overbrugt de paar meter naar de auto en terwijl ze haar koffer achterin legt, bedenkt ze dat een tijdje bij Alex verblijven precies is wat ze nodig heeft. Haar nichtje is, ondanks dat ze nu in Portugal woont, zo te zien nog steeds dezelfde actieveling, altijd bijna haastig onderweg van of naar iets. Ze heeft zich het zuidelijke tempo nog steeds niet aangeleerd, dat bewijst haar snelle gang naar de betaalautomaat al weer.

Als vanzelf glijden haar gedachten naar hun jeugd, waarin ze veel samen optrokken, vaak gezamenlijk bij hun oma logeerden en ook op latere leeftijd samen naar de film gingen of gingen stappen. Toen Eva eenmaal naar de Hotelschool ging met de daarbij behorende stages in het buitenland, vrij snel gevolgd door haar vertrek naar Egypte voor haar eerste echte buitenlandse baan, werd het contact uiteraard wel minder, maar toch bleven ze in het begin nog via brief en later via e-mail contact houden. De laatste jaren is het contact iets verwaterd, hun levens liepen steeds verder uit elkaar en Eva's bezoeken aan Nederland waren zo minimaal dat er bijna nooit meer gelegenheid was om elkaar echt te ontmoeten. Natuurlijk heeft ze meegekregen dat Alex nadat haar relatie was verbroken naar Portugal was vertrokken en Chris had ontmoet, maar hoe dat eigenlijk precies is gegaan, weet ze niet eens. Nu is ze echter hier, alle tijd om weer eens heerlijk samen bij te kletsen.

Het aanbod van Alex om bij haar en Chris te komen logeren en daar bij te komen van alle gebeurtenissen in Brazilië was als een geschenk uit de hemel gekomen en Eva had niet lang gearzeld, maar het direct met beide handen aangegrepen. En nu is ze er.

Ze kijkt even over haar schouder naar Alex, die zo te zien net aan de beurt is bij de betaalautomaat en haalt even diep adem. Ze ruikt de zee, gecombineerd met een vage kruidige geur die ze zo snel niet kan thuisbrengen. Ze voelt de warmte van de zon door haar kleren heen en gooit snel haar jack en tas op de achterbank, terwijl ze het dunne truitje wat ze over haar T-shirt draagt, uittrekt. Hoewel het oktober is, voelt het nog als zomer en ze snuift verheerlijkt.

'Lekker he?' Ze schrikt op als Alex plotseling aan de andere kant van de auto

opduikt en haar hand ophoudt voor de sleutels. 'Ik houd van dit seizoen. Het is lang niet meer zo heet als in de zomer, dat is me eigenlijk te heet, maar meer zoals de Nederlandse zomer, op mooie dagen dan,' grinnikt ze, terwijl ze zich in de auto laat zakken. Eva haast zich eveneens in te stappen en nog voor ze haar gordel vast heeft, rijdt Alex al achteruit.

'Het is heerlijk momenteel. Het zou fijn zijn als er een paar regenbuien zouden komen, we hebben dringend behoefte aan water, maar ik ben in elk geval blij dat de ergste hitte voorbij is.' Ze stopt bij de slagboom, steekt haar kaartje in het apparaat en trekt op, zodra de slagboom omhoog gaat.

'We rijden eerst even naar Santa Luzia,' ze voegt in tussen het andere verkeer en rijdt richting rotonde.

'Ik moet iets ophalen voor Chris, hij heeft geen tijd vandaag en ik dacht dat het wel leuk was om jou gelijk een stuk van de kust te laten zien. Of wil je liever direct naar huis?' ze werpt Eva een snelle blik toe, 'als je dat liever doet, kan het natuurlijk, dan ga ik morgen wel.'

'Ben je gek,' Eva schudt ontkennend haar hoofd en laat zich behaaglijk iets onderuit zakken. 'Doe jij maar gewoon je ding, ik heb geen plannen behalve uitrusten en bijkletsen.'

'Mooi,' Alex slaat rechtsaf en volgt de borden Olhão als ze in oostelijke richting verder rijdt.

'Hoe gaat het?' wil ze dan weten, 'ik heb van m'n moeder natuurlijk wel iets gehoord en jij gaf aan de telefoon ook wel aan dat je er behoorlijk door heen zat, maar hoe is het nu echt met je?'

Een snelle, maar kritische blik opzij valt Eva ten deel en ze slaakt een lichte zucht. Ze weet dat ze mager is geworden, maar dat is niet zo gek na de afgelopen anderhalve maand, bedenkt ze zich en ze kan ook wel een beetje kleur gebruiken, maar dat komt de komende tijd vanzelf goed in de Algarve.

Het zijn echter de dingen die niet zichtbaar zijn, die haar veel meer dwars zitten, de nachtmerries, de paniekaanvallen, de depressieve gevoelens, die haar af en toe overvallen en ervoor zorgen dat ze 's ochtends helemaal geen zin heeft om haar bed uit te komen. De uitnodiging van Alex is dan ook precies wat ze nodig heeft. Doordat ze het grootste deel van het jaar in het buitenland zit, heeft ze geen eigen huis in Nederland, waardoor ze genoodzaakt is geweest bij haar ouders te verblijven en ook al zijn die uiteindelijk op vakantie gegaan, het op elkaars lip zitten, was voor beide partijen geen succes te noemen. Haar moeder had zich als een zenuwachtige moederkloek gedragen, nerveus om haar heen drementend, trachtend het haar zo goed als mogelijk naar haar zin te maken, terwijl Eva alleen maar met rust

gelaten wilde worden. Gelukkig waren ze na tien dagen op hun geplande cruise gegaan, maar toen ze eenmaal alleen in het huis was, kreeg ze het gevoel dat de muren op haar afkwamen. Zodra ze Alex' telefoontje had gehad, had ze dan ook direct een vlucht geboekt en haar koffer gepakt in de hoop dat ze hier in staat zou zijn de gebeurtenissen achter zich te laten.

'Inmiddels gaat het wel wat beter,' zegt ze langzaam, 'maar ik heb nog steeds nachtmerries en af en toe een paniekaanval. Volgens de bedrijfsarts is dat logisch, hij heeft me doorverwezen naar een psycholoog, maar daar ben ik na twee gesprekken niet meer heen geweest.'

'Want?' wil Alex weten.

'Van hem moest ik alles maar blijven herhalen, steeds opnieuw vertellen, dat was goed voor de verwerking,' ze maakt even een minachtend geluidje, 'terwijl ik juist alles wil vergeten. Ik denk dat het goed is hier te zijn, andere omgeving, lekker weer, gewoon wat afleiding.'

'En dan? Ga je dan weer terug?'

'Nee, niet naar Brazilië in elk geval. Ik weet het nog niet,' ze haalt haar schouders even op. 'Dat is iets wat ik de komende weken moet uitzoeken. Ik heb in elk geval nog een maand ziekteverlof, daarna moet ik terugkomen bij de bedrijfsarts en dan zien we wel. Ik heb al aangegeven dat ik, zoals het er nu naar uit ziet, in elk geval niet terug wil naar Zuid-Amerika. Misschien een tijdje Europa, ik ben er nog niet uit.'

'Nooit bedacht om je toch eens ergens te settelen?' Alex kijkt haar vragend aan. 'Je bent inmiddels vijfendertig, hoe lang wil je nog over de wereld blijven zwerven? Krijg je daar nooit genoeg van?'

'Geen idee. Als je me dat twee maanden geleden had gevraagd, had ik waarschijnlijk gezegd tot m'n pensioen,' grinnikt ze, 'maar nu ben ik daar niet zo zeker meer van. Weet je, ik dacht altijd dat ik in zo'n situatie kalm zou blijven, en het na afloop wel van me af zou kunnen schudden, maar dat is dus helemaal niet zo gemakkelijk. Het kruipt op de een of andere manier in je hoofd en het komt op de meest onmogelijke momenten opeens naar buiten. Ik schrik me dood als er opeens ergens een knal klinkt of zo, ik ben enorm schrikachtig,' probeert ze uit te leggen.

Even blijft het stil in de auto, Alex heeft haar volledige aandacht bij het verkeer nodig en pas als het weer wat rustiger wordt, hervat ze het gesprek.

'Ik denk dat je nooit van te voren kunt inschatten hoe je in zo'n situatie reageert,' meent ze, 'maar hoe dan ook, er is geen goed of fout. Je neemt jezelf toch niets kwalijk?'

Eva denkt even na voor ze antwoordt. ‘Nee, niet echt, ik weet dat ik niets kon doen, maar op de een of andere manier beleef ik het gewoon steeds opnieuw. Ach, laten we er maar over ophouden, het is hier veel te mooi om stil te staan bij zo’n afschuwelijke gebeurtenis.’ Ze dwingt zichzelf tot een brede glimlach en kijkt met een enthousiasme dat ze nog niet helemaal voelt naar buiten. ‘Ik wist niet dat er zoveel heuvels waren in de Algarve,’ ze wijst even naar links en Alex laat zich gewillig op een ander onderwerp brengen. ‘Ja, mooi he? Ons dorpje ligt daar ergens,’ ze knikt richting het noorden, ‘ik wist ook niet dat de Algarve zo’n mooi heuvellandschap had tot ik hier kwam. We zullen binnenkort wel een paar mooie tochten maken, er is echt heel veel te zien.’

Een half uurtje na hun vertrek van de luchthaven van Faro slaat Alex rechtsaf richting Santa Luzia en Barril en ze slingeren via een smal weggetje tussen wat olijfbosgaarden door. Via een soort vakantiepark vol met bungalows en kleine tweekappers komen ze op de boulevard die langs de lagune van de Ria Formosa loopt tot in het vissersplaatsje Santa Luzia.

Genietend kijkt Eva om zich heen en het knagende gevoel van depressiviteit en onvrede met van alles, dat haar de laatste weken in haar greep heeft gehouden, begint langzaam af te nemen. Wat een schitterende omgeving is dit. Haar ogen lichten op als ze in de verte de felgekleurde vissersboten ziet opdoemen.

Wanneer ze het dorp inrijden, ziet ze aan haar linkerhand de schilderachtige vissershuisjes, waarvan sommige volledig gemoderniseerd zijn, terwijl andere nog de authentieke betegelde gevels hebben. Aan haar rechterhand is de haven. Het is eb, zodat de meeste bootjes vrijwel vastliggen in de modder, behalve de wat grotere vissersboten die aan de drijvende steigers liggen wat meer naar het midden van de lagune toe.

‘Wat mooi,’ ze kijkt bewonderend om zich heen en Alex glimlacht direct instemmend en enigszins trots.

‘Ja, ik vind het een van de leukste dorpjes hier. Er zijn heel veel mooie kustplaatsjes, Tavira, Cabanas, Cacela Velha,’ somt ze op, ‘maar Santa Luzia is wel een van mijn favorieten.’ Ze stappen allebei uit en Eva blijft even staan om rustig om zich heen te kijken. Hoewel ze toeristen ziet, heeft het dorpje een gemoedelijke uitstraling en is zo op het oog tenminste niet bedorven door rijen souvenirwinkeltjes en opzichtige uitstallingen met felgekleurde strandartikelen en andere snuisterijen. De meeste zaken die ze ziet, zijn

restaurantjes en koffiezaakjes, afgewisseld met een enkel makelaarskantoor en het geheel maakt een typisch Portugese indruk.

‘Wat moet je hier eigenlijk doen?’ wil ze weten.

‘Een klant van Chris heeft een B&B hier, een paar straten achter de boulevard. Ze heeft Chris gebeld vorige week over een kruk waar iets mee was, dus ik dacht dat ik dat mooi kon combineren met jou ophalen. Ga je mee?’ Alex is al voor ze uitgesproken is aan het oversteken en Eva moet even een sprintje trekken om haar in te halen.

Terwijl ze naast Alex door het dorp loopt, probeert ze haar omgeving in zich op te nemen. Hun auto staat vlakbij een kleine vismarkt met aan de andere kant van de boulevard een bakker met een groot terras dat op dit moment vrijwel leeg is. Verderop langs de boulevard zijn nog meer restaurantjes met terrassen waar op dit tijdstip van de dag nog geen klanten zitten. Een snelle blik op haar horloge vertelt haar dat het bijna half twaalf is, de lunchtijd moet nog beginnen. Dat is het voordeel van een hele vroege ochtendvlucht, zelfs na de vertraging die ze hebben gehad, is het nog steeds vroeg en heeft ze nog een hele dag voor zich.

In een smalle zijstraatje zit een barretje en in de verte ziet ze een klein pleintje met weer een terrasje. De algemene indruk is die van een rustig, maar absoluut niet slaperig dorp, waar het ook zonder toeristen gezellig kan zijn.

Na twee smalle straatjes te zijn gepasseerd, slaan de vrouwen rechtsaf en komen in een eenrichtingsstraat die evenwijdig loopt aan de boulevard. Aan weerszijden staan de typische Portugese huizen, de meeste met twee verdiepingen, sommige met blauwgeverfde randen, andere geel en weer andere met betegelde voorgevels. Het is een smal straatje, maar toch staan er aan een kant nog wat auto’s geparkeerd, zodat de ruimte die overblijft net breed genoeg is om door te rijden. Een trottoir is er niet en Eva is blij dat ze haar sneakers aanheeft, want de wat ongelijke keitjes zijn niet echt geschikt voor hooggehakte pumps, bedenkt ze. Ze glimlacht even als ze twee magere katten onder een auto ziet verdwijnen en haar eerste impuls is om te blijven staan en te proberen ze eronder vandaan te lokken, maar Alex houdt niet in en ze loopt snel achter haar aan.

Opeens blijft Alex staan en Eva ziet een mooi uithangbord met B&B Casa Azul aan de gevel. Heel even blijven ze op straat staan om het huis te bekijken. Het is een breed pand, breder dan de meeste huizen in de straat, met een deur in het midden en aan beide zijden een breed raam met aan

allebei de kanten witte kunststof luiken. Zoals de naam al aangeeft zijn de randen rondom de ramen en boven langs de gevel blauw geverfd. Het pand bestaat uit twee woonlagen met het kenmerkende terra kleurige pannendak dat ze al op heel veel huizen heeft gezien gedurende de rit en het ziet er mooi verzorgd uit. Voor ze het verder kan bekijken, heeft Alex de voordeur al open geduwd en begeleid door een vrolijk getingel lopen ze achter elkaar aan naar binnen.

‘Alex, wat leuk!’ Een vrouw van een jaar of vijftig, schat Eva, komt, gekleed in een gebloemde jurk, haar rossigblonde haar in een nonchalante knot op haar hoofd en haar voeten in slippertjes op hen af.

‘Kom je het krukje halen?’ vraagt ze in het Engels.

‘Ja, ik heb net m’n nichtje opgehaald van de luchthaven, dus ik dacht, ik rijd gelijk even door,’ Alex beantwoordt haar eveneens in het Engels en vervolgt dan ‘Liz, dit is Eva, Eva, dit is Liz,’ Alex stelt beide vrouwen aan elkaar voor en ze begroeten elkaar met een glimlach en een stevige handdruk.

‘Leuk je te ontmoeten,’ Liz maakt een wat nerveuze indruk vindt Eva en blijkbaar valt het Alex ook op, want deze pakt haar opeens bij de arm en kijkt haar bezorgd aan.

‘Is er iets, Liz? Je doet onrustig,’ merkt ze op. Even lijkt het erop dat de vrouw wil ontkennen, maar dan heft ze met een licht wanhopig gebaar haar armen omhoog en kijkt hen enigszins gekweld aan.

‘Ik ben gisteren gebeld door m’n moeder dat m’n vader in het ziekenhuis is opgenomen, een hartinfarct,’ barst ze uit, ‘ik heb natuurlijk onmiddellijk een vlucht geboekt, maar nu kan Bridget het hier niet overnemen. Ik ben de hele ochtend al bezig om allerlei mensen te bellen, maar ik ben bang dat ik m’n gasten de deur moet wijzen.’ Ze slaakt een zucht en Alex maakt een sussend geluid.

‘Weet je niemand anders dan? Heeft Bridget geen alternatief?’ wil ze weten.

‘Nee, niet op korte termijn. Ik heb al uren aan de telefoon gehangen, maar iedereen heeft zelf nog gasten en heeft geen tijd. Ik vind het hartstikke vervelend, maar ik ben bang dat ik m’n gasten moet vragen te vertrekken, Bridget heeft nog twee kamers vrij waar ze naar toe kunnen. Ik zie geen andere oplossing, maar het is gewoon slecht voor de zaken als ik gasten moet wegsturen.’

De vrouwen raken in een gesprek gewikkeld waar Eva maar een deel van begrijpt, de namen zeggen haar niets, maar het is duidelijk dat er een probleem is en voor ze goed beseft wat ze doet, merkt ze op ‘is het erg ingewikkeld om voor B&B gasten te zorgen?’

Even is het stil, de beide vrouwen kijken haar aan alsof ze haar aanwezigheid waren vergeten, maar dan is Alex de eerste die een kreet slaakt.

‘Jij, natuurlijk!’ barst ze uit en wendt zich direct weer tot Liz, ‘Alex werkt al vijftien jaar in allerlei hotels, resorts en zo, zij zou geknipt zijn om het hier even over te nemen terwijl jij naar je ouders gaat. Hoe lang denk je weg te blijven?’

‘Hooguit een dag of tien, misschien twee weken,’ Liz kijkt van de een naar de ander en Eva ziet hoe er langzaam een hoopvolle blik in haar ogen verschijnt. ‘Maar ze is net aangekomen om vakantie te vieren bij jullie, ze is toch niet hier om te werken,’ merkt ze aarzelend op.

‘Ach, Eva kan helemaal niet stilzitten, vakantie vieren is niets voor haar,’ Alex maakt een nonchalant gebaartje en grijnst breed. ‘Ze zou zich alleen maar vervelen.’

‘Nou je wordt bedankt!’ Eva steekt even haar tong naar haar nichtje uit, ‘ik ben er amper en je wilt me nu al kwijt als ik het goed begrijp?’

‘Ah, dat is helemaal niet waar!’ Alex kijkt haar verontwaardigd aan en Eva grinnikt om de reactie van haar nichtje.

‘Je weet best dat ik het zo niet bedoel,’ gaat Alex verder, ‘maar ik denk serieus dat het goed voor je is om een beetje afleiding te hebben. Je weet best dat je bij mij en Chris van harte welkom bent, daar gaat het helemaal niet om.’

‘Ssh, zoet maar,’ sust Eva, ‘ik plaag je maar, je kent me toch beter hoop ik dan om me nu serieus te nemen. Nee, het klinkt best goed eigenlijk,’ geeft ze toe, ‘ik ben inderdaad geen type om helemaal niks te doen en ik ben wel weer toe aan wat bezigheden. Het is voor maximaal twee weken zei je?’ wendt ze zich tot Liz.

‘Ja ongeveer, ik weet natuurlijk niet precies hoe een en ander zich ontwikkelt, maar als ik het gevoel heb dat het langer gaat duren, kan ik in de tussentijd andere mogelijkheden proberen. Tegen die tijd is het al bijna eind oktober, dan loopt het toeristenseizoen hier sowieso op z’n eind. Denk je echt dat je het wil doen?’

Eva ziet dat de vrouw haar bijna verlangend aankijkt en even aarzelt ze. Is dit werkelijk wat ze wil, schiet het door haar heen. De bedoeling van deze trip was om uit te rusten, bij Alex te logeren en gezellig bij te kletsen. Tegelijkertijd weet ze dat ze, zoals Alex al opmerkte, helemaal geen type is om te niksen en ze wil ook zeker geen vijfde wiel aan de wagen zijn bij haar nichtje en diens vriend. Het idee om een tijdje in een kleinschalige B&B te werken, is eigenlijk helemaal zo gek nog niet, bedenkt ze, het lijkt haar wel een leuke uitdaging.

‘Het stelt allemaal niet zo heel veel voor,’ gaat Liz voorzichtig, maar hoopvol verder, ‘het is maar een kleine B&B. Ik heb vier kamers en een klein appartement en het enige wat je moet doen, is het ontbijt verzorgen en het in- en uitchecken regelen. Voor de schoonmaak heb ik elke dag een vrouwtje uit het dorp dus daar hoef je je niet druk over te maken. ’s Middags verzorg ik vaak een borrel maar als je daar geen zin in hebt, is dat geen enkel probleem, gasten kunnen ook zelf iets pakken en op de lijst zetten, zodat ik het als ze vertrekken, kan verrekenen. Voor jou, met al je ervaring, zal het waarschijnlijk weinig voorstellen, maar ik zou het verschrikkelijk vinden als ik m’n gasten moet wegsturen of afzeggen. Santa Luzia is een hartstikke leuk plaatsje, ik weet zeker dat je het hier naar je zin zult hebben.’ Als Liz zwijgt, kijkt Eva peinzend naar Alex.

‘Als ik het doe, komt er van ons samenzijn niet veel terecht,’ merkt ze op. ‘Natuurlijk wel, alleen anders. Je rijdt hier vandaan in een half uur naar ons toe, we hebben genoeg tijd om elkaar op te zoeken,’ reageert Alex direct.

‘Het klinkt niet slecht,’ moet Eva toegeven. Ze aarzelt nog even, maar ziet dan hoe Liz haar hoopvol staat aan te kijken en heft in een gebaar van overgave haar handen in de lucht.

‘Oké, ik doe het,’ ze glimlacht als ze ziet hoe Liz’ gezicht begint te stralen en vervolgt snel, ‘maar als je langer dan twee weken wegblijft, moet je beloven dat je naar een andere oplossing gaat kijken, ik wil niet te lang vastzitten,’ laat ze er snel op volgen.

‘Dat komt helemaal goed, volgens mij heb ik dan nauwelijks nog reserveringen staan en in het ergste geval moet Rosa, m’n schoonmaakster die dan maar zien op te vangen. Oh, je bent geweldig,’ Eva voelt twee armen haar stevig omknellen en krijgt een warme zoen op beide wangen van de dankbare Liz. Ze ziet hoe Alex een en ander grinnikend staat gade te slaan en steekt even baldadig haar tong naar haar uit.

‘Heb je nu je zin?’ informeert ze plagend, ‘dit is volgens mij onze kortste logeerpartij ooit, ik ben nog niet eens bij je thuis geweest en ik logeer al ergens anders.’ De twee nichtjes schieten hartelijk in de lach en Liz kijkt even wat onbegrijpend toe.

‘Laat maar,’ beduidt Alex snel, ‘dit was niet serieus bedoeld.’

‘En nu?’ Eva kijkt vragend naar Liz, ‘wanneer vertrek je naar Engeland?’

‘Vanavond om acht uur,’ de vrouw glimlacht wat schuldbewust, maar Eva knikt enkel.

‘Nou, dan wordt het tijd om aan de slag te gaan. Hoe zit het met onderdak? Heb je een kamer hier voor me?’ wil ze weten.

‘Nog beter. Het pand hiernaast is ook van mij, dat bestaat uit twee kleine appartementen boven elkaar,’ legt Liz uit, ‘de onderste is op dit moment verhuurd aan een vrouw uit Lissabon met haar dochtertje, maar het appartement op de eerste etage is vrij, dus daar kun jij je intrek nemen. Je hebt dan gewoon een eigen plek en ik hoef er uiteraard geen huur voor, ik ben veel te blij dat je me uit de brand wilt helpen.’

Liz ziet er nu uit alsof ze eindelijk gelooft dat haar vervanging geregeld is en ze met een opgelucht gevoel naar Engeland kan vertrekken en Eva glimlacht haar vol begrip toe.

‘Mooi,’ Alex staat beide vrouwen met een tevreden trek op haar gezicht gade te slaan. ‘Zo zie je maar, Liz, alles lost zich vanzelf op. Als je mij nu even dat krukje geeft voor Chris, dan laat ik jullie hier lekker samen achter. Jij hebt dan alle tijd nog om voor je vertrekt Eva alles te laten zien en uit te leggen en wij spreken elkaar zo snel mogelijk,’ wendt Alex zich vervolgens tot Eva.

‘Komt helemaal goed,’ is Eva het met haar eens, ‘zodra ik hier m’n draai heb gevonden, bel ik je om af te spreken.’ Eva wacht even tot Liz een krukje met een gebroken poot uit de keuken heeft gehaald en aan Alex overhandigt. ‘Ik loop met je mee naar de auto voor m’n koffer en dan kom ik direct weer terug,’ ze kijkt even naar Liz, die haar dankbaar toelicht en nadat Alex afscheid heeft genomen van de Engelse vrouw lopen beide nichtjes even later weer richting boulevard.

‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ Bij de auto blijven ze staan en Alex kijkt haar onderzoekend aan.

‘Beetje laat om dat nu te vragen, niet?’ Eva grinnikt even. ‘Je hebt me min of meer de B&B ingeduwd dus niet zo handig om nu te gaan twijfelen. Nee, het is goed,’ haast ze zich haar nichtje gerust te stellen, ‘ik vind het wel een leuk plan, al is het niet helemaal wat ik in gedachten had,’ geeft ze toe.

‘Maar je hebt gelijk, ik ben toch niet goed in luieren, dus dit gaat helemaal goed komen. Het lijkt me een leuk dorp, het is maar een kleine B&B, dus zoveel werk zal het niet zijn, er blijft ongetwijfeld tijd genoeg over om nog wat van de omgeving te gaan zien ook.’

‘Zeker weten. Mooi, bel me als je je draai een beetje hebt gevonden, dan spreken we af. En als er iets is waar je niet uit komt, bel me dan ook,’ drukt Alex haar op het hart.

‘Doe ik,’ ze tilt haar koffer uit de auto en slaat een arm om haar nichtje heen.

‘Maak je nu geen zorgen om mij, het komt allemaal goed. We zien elkaar

snel.' Ze kust Alex gedag en wacht even tot ze in de auto is gestapt en weggrijdt voor ze terugloopt naar haar toekomstige onderkomen.

'Het ziet er mooi uit,' merkt Eva op. Ze staat samen met Liz in de gemeenschappelijke ruimte links van de voordeur, die zowel als ontbijtruimte, receptie en zitkamer wordt gebruikt en door het gebruik van felle kleuren tegen witte muren een vrolijke indruk maakt.

'Ja, er zit veel tijd en geld in, maar ik ben er ook heel erg blij mee,' geeft Liz toe, 'zal ik je gelijk even een rondleiding geven? Zoals je ziet staan we nu in de ruimte die ik gebruik voor het ontbijt, maar waar ook aan het eind van de middag een drankje kan worden besteld, eventueel een klein hapje en waar ik m'n gasten inschrijf,' ze wijst naar een klein bureautje in de hoek waar een computer op staat.

'Als het mooi weer is, zoals nu, staan de deuren naar achteren open, daar is een kleine binnentuin.'

Ze loopt voor Eva uit en ze komen op een betegeld terras waar een aantal kleine tafeltjes en stoelen staan, alsmede een paar ligbedden. Er tussenin staan grote potten met planten, die behalve voor een groene noot ook voor wat privacy zorgen tussen de diverse zitjes in en het geheel ziet er heel gezellig en netjes verzorgd uit.

'Er komt hier niet heel veel zon, omdat het redelijk ingebouwd zit, maar dat is 's zomers alleen maar prettig, anders zou het veel te heet zijn,' vertelt Liz.

'Soms willen gasten hier ontbijten, dat kan uiteraard, anderen zitten hier 's middags te lezen of een wijntje te drinken. Ik heb een systeem dat ze bepaalde drankjes zelf kunnen pakken en moeten aankruisen op een lijst, zodat ik bij het uitchecken kan afrekenen. Over het algemeen gaat dat prima, de meeste mensen zijn eerlijk. Misschien wordt er wel eens iets gepakt zonder dat ze het opschrijven, maar ja, dat is dan maar zo.'

Ze haalt met een nonchalant gebaar haar schouders op. 'Ik kan er moeilijk constant bij zitten. Als ik er ben, schenk ik uiteraard zelf in, maar op deze manier bied je toch de service aan, die veel gasten waarderen, zonder dat ik hier continue aanwezig hoef te zijn.'

Ze gaat Eva voor aan de andere kant van het terras een andere deur door en ze belanden in een kleine, maar functioneel ingerichte keuken. 'Hier maak ik 's ochtends het ontbijt, gasten mogen een van de twee koelkasten gebruiken om spullen in te zetten,' ze wijst naar de rechtse van de twee, 'de andere is voor het ontbijt en voor de drankjes en hapjes. Heel soms vragen gasten wel

eens of ze de keuken mogen gebruiken, dat vind ik prima, maar de meesten gaan gewoon lekker uit eten en smeren hooguit 's avonds een broodje hier.'

'En je ontbijt, hoe ziet dat eruit?' wil Eva weten.

'Ik heb een boek met foto's en ingrediënten voor je klaar liggen, eind van de middag bestel ik bij de bakker aan de boulevard vers brood, dat kan ik dan de volgende ochtend om half acht ophalen, ruim op tijd meestal voor de eerste gast komt ontbijten. Verder is er zoet beleg, ham, chorizo, diverse kazen, vers geperste jus uiteraard van plaatselijke sinaasappels, die haal ik meestal per kist bij de supermarkt, yoghurt, muesli en cornflakes. Als ik zin heb, bak ik wel eens een cake voor bij het ontbijt of eieren of wat dan ook, je mag het zo leuk aankleden als jezelf wilt. Ik heb bij de bakker en de supermarkt rekeningen lopen, die betaal ik eens per maand, ik zal ze vanmiddag doorgeven dat jij komt dus daar hoeft je je niet druk over te maken.'

Ze wijst op een dikke ordner, 'hierin zitten al mijn min of meer vaste taken, leveranciers, adressen en telefoonnummers, plattegrond en je kunt me natuurlijk altijd bellen of e-mailen. Ik heb al m'n gegevens op de eerste pagina staan en in Engeland kan ik gewoon m'n mail binnenhalen. Het zou wel fijn zijn als jij eventuele boekingen gewoon kunt afhandelen, want dan zitten ze gelijk hier in de computer.'

Eva is onder de indruk van de gestructureerde werkwijze van Liz en na een korte blik in de ordner en in de computer knikt ze begrijpend.

'Het boekingssysteem is duidelijk, ik verwacht geen problemen en zo ja, dan bel of mail ik je, maar zo te zien wijst het zich allemaal vanzelf. Je hebt het goed voor elkaar hier, ik beloof je dat ik m'n best zal doen om het allemaal zo soepel mogelijk te laten doordraaien.'

'Ik ben ervan overtuigd dat het je gaat lukken. Als je zoveel ervaring hebt in allerlei hotels moet dit een makkie zijn voor je. Het zijn tenslotte maar vier kamers. Ik zal je zo meenemen naar het appartement hiernaast. De gasten op de begane grond zorgen trouwens voor zichzelf, zij ontbijten hier nooit. Ik heb het wel aangeboden, maar ze gaf er de voorkeur aan om zelf iets te regelen. Jij hebt er in elk geval je eigen plek, zodat je niet elke vrije minuut hier tussen de gasten zit.'

Het volgende half uur laat Liz haar eerst de gastenkamers zien en neemt haar daarna mee naar het huis ernaast, waar ze op de bovenste etage haar tijdelijke appartement heeft.

‘Denk je dat het gaat lukken?’ wil Liz weten, als ze weer terug zijn in de ontbijtruimte.

‘Absoluut, je hebt het allemaal heel goed geregeld, dus volgens mij moet het geen problemen opleveren en mocht het wel zo zijn, dan bel ik je. Maak je nu maar geen zorgen, ga jij maar naar je vader, dat is belangrijker.’ Eva knikt haar bemoedigend toe. Liz heeft haar tijdens de rondleiding verteld dat haar tachtigjarige vader op korte termijn geopereerd moet worden en dat het met name haar moeder is, die haar steun en aanwezigheid heel erg hard nodig heeft.

‘Pak rustig thuis je koffer, regel wat je nog moet regelen en laat B&B Azul maar aan mij over. Ik beloof je dat ik m’n best zal doen.’ Eva geeft Liz een warme omhelzing en ziet dat de vrouw moeite heeft haar tranen te bedwingen. ‘Maak je geen zorgen, het komt vast goed met je vader, over twee weken ben je weer terug.’

‘Ik hoop het, maar in elk geval ontzettend bedankt dat je je vakantie voor mij wilt opofferen,’ Liz kijkt enigszins schuldbewust naar Eva, die met een kort hoofdschudden reageert.

‘Niks opofferen, vakantie vieren en niets doen is eigenlijk helemaal niets voor mij, ik kan niet stilzitten, dus dit komt prima uit. Gewoon een beetje bezig zijn en dat in een schitterende omgeving, wat wil ik nu nog meer? Ga jij nu maar, het komt vast allemaal goed.’

Ze spreken af dat Liz naar huis gaat om haar koffer te pakken en andere zaken af te handelen. Om zes uur komt ze terug naar de B&B om met Eva naar de luchthaven te rijden. Eva kan dan de auto mee terugnemen, zodat zij Liz’ auto kan gebruiken tijdens diens afwezigheid.

‘Wel zo gemakkelijk, scheelt mij parkeerkosten en jij bent mobiel als het nodig is.’ Liz had gedecideerd haar hoofd geschud toen Eva opmerkte best een auto te kunnen huren. Met een dankbare blik had Eva het aanbod dan ook aangenomen.

Nu is Eva alleen. Ze staat midden in de ontbijtruimte en kijkt met een voldaan gevoel om zich heen. Het is een leuke B&B, de vier gastenkamers zijn fleurig en redelijk ruim en allemaal voorzien van een eigen badkamer. De bezetting voor de komende twee weken is zo’n vijftig tot vijfenzeventig procent, wat inhoudt dat er in elk geval steeds gasten zijn en ze heeft waarschijnlijk net genoeg te doen om zich lekker bezig te houden.

Ze draait zich om naar de deur als ze het inmiddels bekende belletje bij de voordeur hoort en ziet direct een wat ouder echtpaar binnen komen. Dat

moeten de Duitsers zijn uit de kamer op de begane grond neemt ze aan als ze aan Liz' korte beschrijving van haar huidige gasten denkt. Met een hartelijke glimlach loopt ze op hen af en steekt haar hand uit.

'Goedemiddag, ik ben Eva, ik vervang Liz tijdelijk omdat ze naar Engeland gaat vanwege familieproblemen. Als er iets is waarmee ik u kan helpen, laat het me maar weten,' de twee wat oudere mensen kijken verrast op als ze hen in het Duits aanspreekt en de man knikt dankbaar.

'Liz had al gezegd dat ze weg moest, maar ze wist nog niet hoe ze het hier ging regelen. Fijn dat het gelukt is, ik neem aan dat we dus gewoon kunnen blijven de resterende dagen?' wil hij weten.

'Inderdaad, als het goed is, draait alles door zoals u inmiddels gewend bent en als ik iets anders doe, dan bij deze alvast mijn verontschuldigen,' reageert Eva.

'Ach welnee, dat komt vast helemaal goed,' wimpelt de man af, 'zolang wij 's ochtends ons ontbijt krijgen, zult u van ons niet veel horen. Wij zijn snel tevreden en we hebben het hier prima naar ons zin.'

'Gelukkig maar,' glimlacht Eva, 'dan hoop ik dat de rest van uw verblijf net zo prettig blijft gaan.' Ze wenst de twee gasten nog een prettige dag en terwijl zij zich in hun kamer terugtrekken, besluit ze haar koffer maar eens uit te gaan pakken.

Ze verlaat de B&B en loopt naar rechts om bij de eerstvolgende voordeur te blijven staan. Tijdens de rondleiding met Liz heeft ze haar koffer alvast in haar tijdelijke slaapkamer gezet. Het pand is smaller dan het pand van de B&B met de voordeur niet in het midden maar aan de linkerkant. Achter de voordeur gaat een heel klein halletje schuil met rechts een tweede deur, die toegang geeft tot het driekamerappartement op de begane grond, terwijl er direct tegenover de voordeur een trap omhoog gaat naar haar tijdelijke, vrijwel identieke appartement op de eerste etage.

Eva loopt even op haar gemak door de ruimte, die ze de komende weken de hare mag noemen. De toegangsdeur boven aan de trap komt direct uit in een woonkamer met een kleine keukenhoek, een eettafel met drie stoelen en twee vrolijk gebloemde tweezitsbankjes aan weerszijden van een vierkant tafeltje. De vloer is bedekt met terracotta tegels, de muren zijn wit net als het plafond, maar door het gebruik van kleurrijke bankjes en twee foto's van de kleurrijke vissersboten van Santa Luzia oogt het geheel zonnig en vrolijk. De zogenaamde master bedroom aan de voorzijde van het huis biedt plaats aan een fatsoenlijk tweepersoonsbed en een linnenkast, terwijl in de kleine kamer